

נעמי סאמט
"אני אשת חזק!"

הנן עזרן
"קשה לקחת אחריות!"

ריבקה מיכאלי
"לא מסוגלת לענות!"

ציונה קדר
"זה תלוי בנסיבות!"

מיררה נוף
"אינני סומכת על המיטרה!"

פדאטוי שרון
"אני בכל זאת שכן..."

שהילד יחזור בשלום. ולדעתי שלום הילד
ופנייה למיטרה זה היינו הנך."

חיים חפר (משורר):

"ללא ספק הייתי פונה מיד למיטרה.
לדעתי יש למיטרה הכלים הדרושים לפי
תור את העניין, וזה הכי חשוב. הייתי
פונה למיטרה ועובד ביחד איתה כדי
להכין את השיחורר. יש לי ילדה בת 13,
ואני חושב שלהיכנע לסחיטה זה דבר
שלא נגמר לעולם. אני חושב שזאת חובה
לפנות למיטרה. אם אחר-כך עשתה
המיטרה באלאגאן, או שהחוטפים היו
יותר חכמים מהמיטרה ולקחו את הכסף,
או שניבהלו מהרעש שהמיטרה עשתה
בעיתונות — זה סיפור אחר, אבל כל
אחד עושה לפעמים טעויות. כן, הייתי
פונה מיד למיטרה."

מיררה נוף (עיתונאית):

"בוודאי שהייתי פונה למיטרה, אם כי
קרו כמה מיקרים שבהם עקיבא נוף חטף
את הילדה שלי, ביודעי שיש לו חסינות
כחבר-כנסת. הוא חטף אותה והיה אומר
לקציני המיטרה שחקרו אותו, שהם יכור
לים לעצור אותו, אבל הוא את הילדה לא
יחזיר. לכן אינני סומכת כל כך על המיט-
רה, שלא ידעה לטפל במיקרים שלי.
אם מדברים על חטיפה מהסוג שאירע
בשבוע שעבר, אני חושבת שאולי בכל
זאת הייתי מתקשרת למיטרה..."

זהבה נקדימון (תובעת בפרקליי

טות תל-אביב, אשתו של העיתונאי שלמה
נקדימון, לשעבר דובר ראש-הממשלה):

"מאמא-מיה. בהחלט הייתי פונה למיט-
רה. את יכולה, אמנם, לנסות ולהיות
גיבורה עד שלב מסוים, אבל כשרואים
שאין תוצאות צריך לפנות למיטרה. היה
לא מומן מיקרה, שבו קיבלתי איומים
בטלפון והמיטרה לא הצליחה לפתור את
הבעיה. כך שנאלצתי להיעזר בחוקרים
(החשך בעמוד 63)

לפאניקה. כפי שעושים רבים אחרים, ולא
סוגרת את הילדים בבית, כי אני לא
מאמינה שיקרה דבר נוסף. לכן גם קשה
לי לחוות את דעתי על דבר שלא התנסיתי
בו."

ריבקה מיכאלי (שחקנית):

"אני פשוט לא מסוגלת לענות... הייתי
פונה למיטרה, אני חושבת... אבל אולי...
אחרי נסיון מצטבר של המיטרה ואחרי
מה שקרה לזוג הזה, לא הייתי פונה
למיטרה. אני לא יודעת מה הייתי עושה."

**הנן עזרן (כתב הטלוויזיה המסקר
את פרשת סביון):**

"התאומים שלי פה לפני, ואתם שואלים
אותי שאלה כזאת? אני חושב שקודם
כל הייתי מנסה למצוא את כל מה שאפשר
למצוא, לפני שהייתי פונה למיטרה. גם
מבלי לקרוא ספרים ועיתונים ומבלי לצפות
בסרטים, אני מבין שכאשר מדובר בעולם
התחתון יש כמה חוקים, שחוטפים למיניהם
נוהגים לכבד אותם, גם כשמדובר בפשע.
זו אחריות גדולה שאי אפשר לשפוט
אותה ממיקרה למיקרה. האם לקחת על
עצמך את האחריות או לפנות למיטרה —
קודם כל הייתי מנסה ללכת לפי החוקים
הבלתי-כתובים של החוטפים, שדרך כלל
מוכיחים את עצמם; החוטפים מקבלים
את הכופר ומשחררים את החטוף. ההודעה
למיטרה בשלב מוקדם עשויה לגרום
לתוצאות חמורות. מצד שני, כדי לקחת
על עצמך את האחריות עליך להיות חזק
בצורה יוצאת מן הכלל, וזה משתנה מאדם
לאדם."

**נעמי סאמט (מורה בתיכון, אשת
עורך הארץ לשעבר, גידעון סאמט):**

"בטוח שהייתי פונה מיד למיטרה. אני
אשת-חוק. זה מזעזע רק לחשוב על כך.
עד היום הייתי בטוחה שסוג הפשע הזה
לא יגיע אלינו, לארץ. אישית, אני חושבת
שבמצב של היום, כשאין לי שני מיליון
לירות, הייתי מוכנה לעשות את הכל כדי

"לו בנך היה נחטף, האם
היית פונה מיד למיטרה,
או מנסה לנקוט באמצעים
אחרים להצלת-הילד?"
עיקבות הפרשה, ערך "העוין
לם הזה" מישאל שבו נתמכר
שו אזרחים להשיב על ה-
שאלה. המישאל הקיף עשי
רות אישי-ציבורי. הרוב המכ-
ריע פרב לענות, מחשש שי-
עצם ההשתתפות במישאל
תהווה גירוי לחוטפים פוטנ-
ציאלים. כמה מאותם שהשי-
תתפו במישאל צידצו אחרי-
כך למערכת, וביקשו למחוק
את שמם מרשימת הנש-
אלים. אחרים ציינו כי חרף
המחדל הנוכחי של המיט-
רה הם היו פונים אליה
כמיקרה של חטיפה. היו גם
כאלה שצינו, כי אינם סומי-
כים על המיטרה, לכן היו
מנסים למצוא את החטוף
בעזרת חוקרים פרטיים או
בוחות עצמם.

מיליון הלירות ולא להתפרץ כפי שעשו
השוטרים. אם היו מציינים לי תנאי כזה,
שהחזרת הילד כרוכה באי פנייה למיט-
רה, לא הייתי פונה. כרגע אני לא נתפסת

מנחם הכהן
"הכופר אינו פותר את הבעיה!"

מוריס לוי
"קשה לשפוט!"

אופירה נמן
"עניין כאוב מדי!"

מוטי שורר
"אני מפתח לענות!"